

Bohoslužby v Šumperku 2.října 2016

Lk 17,5-10

Milé sestry, milí bratři, co je to víra? Co s námi dělá? O víře často mluvíme, uvědomujeme si její důležitost. Člověk potřebuje něčemu věřit. Potřebuje se ve svém životě o něco opřít, najít pevný bod. Ten mu dá právě víra. Na ní je založena celá lidská existence. Dokonce to platí i o těch, kdo tvrdí, že nikomu a ničemu nevěří. Z víry smíme čerpat sílu ke každému kroku, který v životě činíme.

K víře ukazuje svou činností i Ježíš. Proto je pochopitelné, že učedníci mají o víru zájem, že ji chtějí získat a chtějí, aby byla silná, aby jí měli hodně. Jistě si to umíme představit i sami u sebe. Kolikrát si říkáme, že naše víra je slabá, máme ji málo, nestačí na ten či onen krok v životě. Dokonce to sám Ježíš svým učedníkům říká, když se báli bouře: „Proč se tak bojíte vy malověrní?“ Takže je zřejmé, že když je víry málo, je třeba usilovat, aby ji bylo víc. Prosba učedníků je tak chvályhodná, dal by se označit až vzorně zbožná. Vždyť sami bychom takto často volali a prosili, aby se nám dostalo více víry, více moudrosti Ducha svatého, více jeho darů, více ... , více ... , více Více vlastně čehokoliv. To začíná být podezřelé. Když je třeba více, člověk tak dává najevo, že má málo. Jak to ale pozná? Z čeho roste ta touha mít více toho, co dává Bůh. U lidí, kteří chtějí více peněz, je nám to většinou jasné. Milují peníze, tak po nich touží. Takže by se dalo říct, že milujeme víru, milujeme dary Ducha, Boží moudrost, proto jich chceme víc? Ne to nesejde. Možná tedy nejde o vztah k dotyčným věcem, v tomto případě k víře, ale obecně o pocit. Dva jsou víc než jeden. Vždy je přece lepší mít něčeho víc než málo. A když se člověk dívá kolem sebe, připadá si, že víry je potřeba stále víc, aby nepropadal beznaději.

Četli jsme slova proroka Abakuka, která docela vystihují situaci volající po silnější víře. Svévolníci, tedy lidé nemající úctu k pravidlům a druhým, získávají na vrch, jsou silní a Bůh mlčí. Jak má člověk věřit, že Bůh má tento svět ve svých rukou? Jak se má spoléhat na jeho věrnost, když sám se dostává do potíží a nemá naději, že se z nich vyhrabe? Ta situace proroka Abakuka docela dost připomíná Ježíšovy učedníky na lodi uprostřed bouře. Veslují, vylévají vodu, dělají, co mohou. Je krásné být učedník Ježíšův, jenže to vodu z lodi nevylije, to neudrží loď na vlnách, které ji stále víc pohlcují. Když učedníci vylévají vodu z lodi, je to vlastně projev víry. Věří, že to pomůže. Jinak by to asi nedělali. Stejně tak v mnoha jiných bouřích a těžkých situacích činí člověk kroky víry, dělá věci, o nich věří, že pomohou. Prorok Abakuk volal k Hospodinu. Věřil, že výtky Boží nečinnosti Hospodinem pohne, donutí ho jednat. Je to krok

víry. Ale přesto by se dalo mluvit o malé víře. To zní podivně, ale právě k tomu Ježíš ukazuje při odpovědi svým učedníkům.

Učedníci chtějí více víry. Místo příslibu, že se tak stane, Ježíš říká, že kdyby jí měli jako zrnko hořčice, tak dokáží velké věci. Nejde tedy o sílu víry? Dost možná právě to chce Ježíš říct. Když si uvědomíme, jak to bylo s tou malou vírou, když se loď zmítala v bouři, zjistíme, že v určitém smyslu nešlo o víru vůbec. Měli víru, že pomůže to, co běžně dělali. To je víra ve své schopnosti. Nevěřili však, že Bůh je nenechá zahynout. Nevěřili, že můžou poručit bouři. Stejně to vidíme i u proroka Abakuka v jeho volání k Hospodinu. Spoléhá na to, že když mu vylíčí svou situaci, tak zasáhne, nechá se přemluvit. Nejsou to ale slova důvěry, že všechno má pod svou kontrolou. A tak malá víra je ta, která do jednání promítá spíše lidskou zkušenost, než důvěru Bohu. To zní dost provokativně. Vždyť Ježíšova slova se dají pojmout i tak, že ti učedníci snad ani víru nemají. To by se nám asi moc nelíbilo, kdyby takto tvrdě někdo na naší adresu řekl, že vlastně nemáme víru. Ne, že je slabá, chybná, nezralá, ale že prostě chybí. Přitom je to vlastně docela logické. Věřit jen tak trochu nejde. Buď věřím, nebo ne. Ten stav mezi tím je spíše zápasem o víru, než slabou či malou vírou.

Myslím, že docela důležité k porozumění toho, proč Ježíš mluví o víře už jen jako zrnko hořčice, je samotné pojetí víry. Je to základ pro lidský život. Ale není to nějaká vnitřní síla, která z člověka vyzařuje. Víra je vztah, který přesahuje obecnou zkušenost. Věřit Bohu tak znamená spoléhat na jeho působení, aniž by to bylo jakkoli ověřitelné či logicky dedukovatelné. Víra nás posiluje a nese právě proto, že nás váže k Bohu. Tím pádem se dost těžko rozlišují různé stupně víry. Na rovině teoretické se samozřejmě dá o jisté intenzitě víry debatovat. Ale na praktické nikoliv. Tam je skutečný pouze dvojitý stav. Buď se na Boha spolehnu, nebo ne. Buď ten krok udělám, protože věřím Bohu, že je správný, nebo ho udělám proto, že si já sám myslím, že je správný. Mezi to se nic dát nedá. Chytit se Boží ruky už jen malíčkem znamená se ji chytit. Bohu stačí držet nás už jen za malíček, aby nás mohl zvednout a zachránit. Je tedy již zřejmé, co Ježíš chce říct, když mluví o víře jako hořčičném zrnku. Nejde o to, jak silná je víra, ale o koho se opírá.

O víře do jisté míry mluví i podobenství, které navazuje. Služebník přijde z pole, jistě je utahaný a rád by nejprve pojedl, odpočinul si. Jenže má povinnosti. A tak přes svou únavu musí ještě obsloužit svého pána u stolu a teprve potom se může sám najíst. Jak to souvisí s vírou? Právě v tom, že nemůže své postavení změnit. Nemůže být chvíli služebník a chvíli zase rovný svému pánu. I když je to náročné, musí dostát tomu, čím je. Ježíš tak ukazuje k našemu postavení před Bohem. Buď mu patříme, buď se mu vydáváme cele, nebo si jdeme svou cestou. Věřit znamená vydat se cele, neřídit se tím, co sám považuji za dobré, ale řídit se tím, co chce Bůh. Na tom se totiž projevuje důvěra nejsilněji. Jak si můžeme všimnout u toho služebníka v Ježíšově podobenství, tak pána nejen poslouchá, ale také mu důvěřuje. Spoléhá na to, že kdyby neměl síly k tomu svého pána obsloužit, tak by jej pán obsluhovat nenechal. I když jeho

touhy a pocity jsou tedy jiné, nechává se vést tím, co je potřeba. A věří, že co sám potřebuje, to se mu také dostane. Až bude čas, bude také moci sednout k jídlu a pítí.

Ježíšova slova o víře jsou zde docela ostrá. Myslím, že nám nedávají často spát. Kdyby jste měli víru jako zrnko hořčice a řekli moruši, ať se přesadí do moře, stane se tak. Zkoušel to někdo z vás někdy? Abych se přiznal, nikdy jsem na to neměl odvahu. Jakoby na pozadí myšlenky to zkusit hlodala otázka, proč? K čemu by to bylo. Vyzkoušet Pána Boha, jestli funguje? Něco takového přece není dokladem víry. A tak poznávám dvojí věc. Za prvé jde o to, že spolehnutí se znamená, že vím, že Bůh je se mnou a koná, co je potřeba, nikoliv ale to, co si potřebuju dokazovat. Příklad s moruší není návod, jak svou víru zkoušet, ale svědectví toho, co všechno víra dokáže. Druhá věc je zápas o víru. Nejen v případě moruše, ale i jiných věcí, které mají překročit hranici vlastní zkušenosti, člověk o víru bojuje. Zápasí s tím, jestli opravdu uvěří a spolehne se cele na Boha, nebo jestli si nechá zadní vrátka. Tento zápas nás nemusí pohoršovat, i když samozřejmě si člověk povzdychne, jak by to vypadalo, kdyby naše víra nebyla zápasící, ale jasná a pevná. Nicméně základem spolehnutí se na Boha je spolehnutí na jeho pomoc i při těch našich mnoha zápasech o to, jestli mu věřit nebo ne.

Bůh sám nám pomáhá, abychom mu věřit mohli. To je úžasná zpráva. Poznat to můžeme právě i v tento čas, kdy děkujeme za sklizeň. Nemusíme trpět hladu, nemusíme strádat, protože Bůh dává, aby se urodilo. I když se sami ze svých sil snažíme, aby se urodilo co nejvíc, bez Boží pomoci to nejde. Péči o naše životy na této viditelné rovině má Bůh ve své ruce. Má tak ve své ruce i péči o další oblasti našeho života. Nemusíme se bát na něj spolehnout, smíme mu věřit. Vždyť také dal svého Syna, aby na sebe vzal naši slabost, aby usmířil naše hříchy, odčinil tak to, čím jsme my důvěru Boží zklamali. Je tedy jen na nás, jestli se necháme k důvěře Bohu pozvat, jestli ve svém životě na něj spolehne. Je jisté, že vždy to bude zápas. Tak jako u toho služebníka. Jsme unaveni, cítíme se nedobře, vnímáme, že bychom potřebovali to či ono, aby nám bylo zase dobře. Nicméně spoléháme sami na sebe, na svůj úsudek, který říká, nikoliv co skutečně potřebujeme, ale co bychom rádi. Víra tak znamená, že spoléháme na to, že Bůh o nás ví, zná naše životy a naše potřeby. A není k nim lhostejný. I když se nám zdá, že už to dále nejde, tak jako i tomu proroku Abakukovi. Jemu i nám se ale dostává odpovědi, že k víře patří také trpělivost, umění čekat na ten správný čas. Nejlépe ho zná sám Bůh.

Víra k životu patří. Je důležité, aby se opírala o Boží lásku. Pak v našich životech může konat veliké věci. Ne zbytečné, ne vychloubané. Víra nemáme k tomu, abychom se povyšovali, abychom ukazovali na sebe, dělali světu divadlo. Víru dostáváme proto, abychom poznávali a naplňovali ve svých životech Boží vůli. Dostáváme ji jako dar, který nám dává možnost slyšet Boží hlas a dává nám sílu tento hlas poslouchat. V důvěře Bohu tak smíme přijímat jeho dary, smíme přijímat každý den s jeho sluncem i oblaky.

Neděle 2.října 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pátek, 30 Zář 2016 11:47 -

Pane Ježíši, svou milostí činíš naše nohy pevné a kroky jisté. Svou láskou jim dáváš smysl, svým Duchem život. Cele na tebe toužíme spoléhat, buď nám prosíme pomocí, ať náš zápas víry končí ve tvé náruči.

Amen.